

med Folk, som ikke er Medlemmer af Forbrugsforeningerne. Derved vinder den Fordring, at der skal betales Skat af disse Foreninger, ganske betydeligt i Styrke, thi det er givet, at der naturligvis finder en Mængde Overtrædelser Sted, som man ikke kan konstatere; saaledes er det jo altid Tilfældet.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om Danmarks Forhold til Folkeforbundet. Først vil jeg udtale min Glæde over, at man her i Salen er kommet ind paa at drøfte dette Forhold. Jeg mener, det er af største Betydning, at det danske Folk vender sig til den Tanke, at de er aktive Deltagere i Folkeforbundet, og at dette ikke bør være noget, som kun interesserer en lille, snæver Kreds her i Landet. Dernæst vil jeg udtale Ønsket om, at den Instruks, som man giver vore Forhandlere i Genève, maatte blive drøftet i det udenrigspolitiske Udvalg, inden den udgives. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet om, hvorledes vore Forhandlere optræder paa Folkeforbundets Forsamling, er af saa stor Betydning, at det udenrigspolitiske Udvalgs Medlemmer, og derigennem Partierne, har et naturligt Krav paa at kunne følge den Linie, der her anlægges fra Regeringens Side. Det ærede Medlem Hr. Moltesen fremsatte nogle Udtalelser om Delegationen og sagde bl. a., at Regeringen havde sendt ned til Genève Udtalelser om Afrustning og Garantitraktatplanen, Udtalelser, som var afæsket vor Delegations Medlemmer, og det ærede Medlem Hr. Moltesen udtalte i denne Forbindelse Ønsket om, at Regeringen fremtidig vilde sende dem som sine egne, og tilføjede, at Udtalelser fra en Regering, hvis Personer man ikke kender, har naturligvis mere Vægt end Udtalelser fra en Delegation — den være nok saa udmærket —, hvis Personer man kender. Det er unægtelig, synes jeg, en ejendommelig Opfattelse: at dette, at man kender en Person, skulde eo ipso give hans Udtalelser mindre Vægt. Jeg mindes uvilkaarlig Sagfører Stensgaards Ord i „De Unges Forbund“: „Se dig omkring her, hvorledes alle anerkender mig, uagtet jeg er fremmed for dem; Du derimod, som kender mig, har aldrig anerkendt mig.“ Der er hele dette Ræsonnement, forekommer det mig, taget og sat paa Knappenaale, og derfor har jeg ikke villet undlade at præsentere det ærede Medlem Hr. Moltesen for denne lille Sommerfugl.

Dernæst var det ærede Medlem inde paa en Drøftelse af Nedrustningsplanen og Garantitraktaten. Det ærede Medlems Udtalelser her giver mig Anledning til paa ny at

understrege Nødvendigheden af, at man drøfter vor Holdning dernede med det udenrigspolitiske Udvalg. Disse Forhandlinger har i øvrigt gjort det ganske klart, at man kører i Ring dernede; fra den ene Side fordrer man for at gaa med til en Nedrustning, som det nu skal kaldes, at man skal have Garantitraktaten i Orden, fra den anden Side siger man: Ja, vi kan gaa med til en Garantitraktat, naar vi har Nedrustning. Derfor tror jeg, naar vi har Lov til at sige, at det vil tage lang Tid, inden man naar igennem med disse Spørgsmaal, og jeg understreger det, fordi dette har Bud til mange herhjemme, baade til dem, som havde ventet i Ly af Folkeforbundet allerede nu at kunne gaa til en Afrustning, og til dem, der havde ventet, at man fra Folkeforbundet havde faaet en Tilkendegivelse af, hvor meget Militærvæsen vi skulde have. Denne sidste Opfattelse er jo særlig fra en enkelt Side her i Salen fremhævet med stor Styrke. Jeg gør opmærksom paa, at vi endnu ikke har denne Tilkendegivelse og formentlig ikke vil kunne vente den endnu i de første Aar.

Det ærede Medlem Hr. Moltesen udtalte i denne Forbindelse, at det var ejendommeligt, at man ved Fredstraktatens Afslutning havde haft saa uhyre let ved at komme til Afrustningsplaner for Tyskland og Tyrkiet, tror jeg det var, eller Bulgarien. Nej, det er ikke saa underligt, at man havde nemt ved det den Gang. Den Gang stod der en Række Sejrherrer, som ønskede at fastsætte en Afrustningsplan, der skulde gøre det paagældende Land militært afmægtigt. Det var meget let at naa; men det, det drejer sig om nu, er Nedrustningsplaner, som sætter de enkelte Lande i Stand til at forsvare sig uden at skabe Overmagt for nogen enkelt Magt eller Magtkonstellation, og det er efter min Opfattelse en Opgave, som ligger det uløselige meget nær.

Det ærede Medlem Hr. Rode talte om, at han fandt, jeg var overlegen overfor Folkeforbundet. Enten maa jeg have udtrykt mig uheldigt, eller ogsaa maa han have set paa mig med mindre velvillige Øjne i det paagældende Øjeblik, jeg vil dog nødig tro det sidste og maa derfor vende tilbage til den første Mulighed, selv om jeg maa indrømme, at det ikke forekommer mig, at mine Ord giver noget Holdepunkt for det ærede Medlems Opfattelse. Det har altid været sagt fra mit Partis Side og ogsaa af mig ved de Lejligheder, hvor jeg har haft den Ære at føre Ordet paa mit Partis Vegne, at vi er ganske klare over, at det er i et lille Folks Interesse, at man i Forholdet mellem